

Florence L. Barclay: Rosenfransen.

Autoriseret Oversættelse af
N. P. Madsen.

(Fortset.)

„Ja, min Mor har vist Met, naar hun siger, at jeg er „forrygt“ til at føre. Men tro mig, naar hun bliver 98 og jeg 70, saa bliver jeg nok forrygtig. Tror De ikke? — Naa, saa er vi her da. Der er Lavinia, læg Mærke til ham. Han er ny her, men han er meget al-fidig. Han spiller Harmonika, underviser i Søndags-skolen og taler ved Afholdsmøderne. Desuden er han dygtig til at slaa Plenerne, og han skal efter Sigende læse Frank med en af Pigerne. Men skammertjener dur han ikke til at være. Dog synes jeg ikke, jeg kan stille mig ved ham. Han er saadan én rar en, og jeg holder nu ikke af at skifte Golf. Nogle siger, at jeg er alt for god ved mine Golf og stænder ikke nok paa dem. Men det kan jeg ikke, og jeg vil saa gerne se dem glade.“

De jeg ned, og Myra førte Jane ind.
„Nej, denne Vej, De skal bo i Bærelset med Ma-gnolietræet udenfor. Jeg ved, De holder meget af at se ned over Søen. Men det er fandt — De maa skynde Dem at slaae Dem om, vi skal drikke The inde under Skjantetræet. Skroffspillet er allerede i Gang. Det er Dal og Ronnie, der spiller — udmærkede Spillere begge to. Deres Vagage vil være her om et Øjeblik.“

„Taf,“ sagde Jane, „jeg behøver den ikke nu. Jeg har rejst i min Spøderdragt og skal blot have båret mig lidt, saa kommer jeg.“

Nogle Minutter senere var Jane paa Vej ned til skroffetpladsen. Der var hele Selskabet samlet under Skjantetræet i Udkanten af den store Plæne. Da Jane nærmede sig, fik hun straks Hje paa Hals, hvide Hænder, og Ronnie, der netop var i Færd med at slaa.

Jane tog Blads ved Siden af Myra og betragtede Spillet med stor Interesse.

Det var mod Slutningen og meget spændende. Bludfælg brast Selskabet i latter. — Dal var gaaet udenom en Væ, og Ronnie vandt.

Spillerne begyndte igen. — Garth var ærgerlig. Saa dumt, at han kunde gaa uden om den Væ. Og hele Selskabet havde stiftet lagt Mærke til, at det var Synet af en høj Skikkelse, der traadte ind paa Plæ-nen, som var Skyld i, at hans Arm var faldet til at ryste. Sandheden var, at der kun var en eneste, der satte Garths daarlige Slag i Forbindelse med Janes Ankomst. Og det var Frøken Lister.

Garth tabte igen, og Billy raabte lystig:
„Garth gaar vist i Gisttanke — saa elendig spiller han i Dag.“

Myra vendte sig om til ham og sagde alvorligt:
„Hør, Billy, gaa ind i Forhallen og hent min røde Parasol.“

Billy sprang af Sted. Da han rakte Parasollen til Lady Ingleby, hviskede han theatralisk:

„De har lovet mig en Belønning, og at jeg maa forlange, hvad jeg vil, indtil Deres halve Kongerige. Min Dronning — jeg forlanger Fru Parker Wangs Hoved paa et Øjeblik.“

„Na, slut dig, Billy,“ sagde Jane, „jeg kan ikke se.“

De var ved at spille det sidste Parti.

„De maa virkelig passe paa, Dal,“ lod en Stem-me, som Dal alene lagde Mærke til i den almindelige Konversation. Der gled et Smil hen over hans Ansigt ved Lyden af denne fære Røst, og han spillede igen med sin sædvanlige Sikkerhed og Overlegenhed.

Lidt efter havde han vundet.

Pauline Lister havde fiddet og holdt hans Ur, me-dens han spillede. Da hun havde rakt ham det, vendte han brat om og gik hen til Jane.

„God Dag, Frøken Champion, hvordan har De det?“

Det glade Smil i hendes Øjne gik som en varm Strøm igennem ham. Han havde faaet hende saa ubefrøveligt i disse Dage. Tirsdag, Onsdag og Tor-sdag havde hun forekommet ham som Trappetrin til Fredag. — Og det var en usædvanlig Trin. Det var næsten utroligt, at en eneste Person havde kunnet gøre alt saa godt. Han var vis paa, at Jane maatte have følt det samme. Det var umuligt andet, end at et saa nagenende Savn maatte være genfødt. Denne Høje af Ensidighed havde dog ikke været uden Betydning. Den vilde jo blot gøre Foreningen dob-belt rig — den Forening, som snart vilde kom-me i Stand for aldrig mere at brydes.

Disse Tanker for lunnavt gennem Garths Sjæl, idet han gik paa hende med den sædvanlige Hil-sen i England — med det Spørgsmaal, som aldrig fræ-ver noget Svar. Men Jane følte godt, at det i Garths Mund i det Øjeblik betød noget mere end et blot „God-dag“. Derfor svarede hun paa det. Hun lænede sig og efter at fortælle ham, hvorledes hun havde det, og til Gengæld høre om, hvorledes det stod til med ham. Med et venligt Smil rakte hun ham Haanden og sagde:

„Taf, Dal, udmærket. Og jeg kan allerede mærke, hvorledes jeg tager til i Vioskraft, siden jeg kom her-ud.“

Garth stillede sin Hat, og til hendes Stol og lag-de sig ned i Græsset paa Albuen.

„Har der noget paa Tærde i London?“ spurgte han uden at se op.

„Nej,“ svarede Jane, „der var blot saa hødt og støvet. Men der var noget paa Tærde med mig, og De vil sikkert se ad mig, naar jeg befænder, hvad det var.“

Garth saa og rullede Græs op og gav sig til at lege med et Par Straa. Hendes Bemærkning førte jo Samtalen i den Retning, han ønskede. Han var vis paa, at det var hendes Røst, hun tænkte paa, men kunde hun virkelig gøre sig til at tale om den her for alles Øren?

*) How do you do? (Hvordan har De det?) brug-es i England fuldstændig som vort „Goddag“. D. A.

„Er det Leber?“ spurgte Fru Parker Wangs.
„Nej, det er Væter,“ raabte Billy og styrtede hen efter en, men smublede i Parten over Garths Ben.

„Jeg kedede mig — ganske utaalende. Og De si-der jo, Dal, at det kun er fedelige Venner, der kan lede sig. Men da jeg sad i Toget og spekulerede over hvorfor, saa opdagede jeg, at det egentlig var Deres Skyld. — Hør De, Dal?“

Garth løftede Hovedet og saa forundret paa hende. Men hans Øjne mødte kun Janes rolige Smil.

„Ja, det var virkelig Deres Skyld,“ gentog hun.

„Hvorledes det?“ spurgte han. Hans Stemme var rolig, skønt hans brune kinder blusede.

„Jo, for De — de sidste Dage paa Overdøns spil-lede De saa meget for mig, at jeg blev ganske forvæn-tet med Musik. Og den faaede jeg saa uhyre i London — ja saa meget, at det var ganske foruroligende. Jeg be-gyndte næsten at troge for, at jeg helt skulde komme ud af min sædvanlige Livsvej.“

„Det behøver De ikke her,“ sagde Myra. „De og Dal kan spille saa meget, I lyder. Der staar et Instru-ment i Dagligstuen og et i Salen. Og i Villardværel-set saa et prægtigt Klaver. Jeg skal nemlig sige Dem — jeg kunde ikke bestemme mig til, hvilken Jæder jeg skulde vælge, saa følte jeg et høert Sted. Selv spiller jeg i Møgen paa det lille taffelformede inde i mit eget lille Bærelse. Det passer mig bedst til mine musikalske Ønser.“

„Taf, Myra,“ sagde Jane. „Jeg tænker, Dal og jeg vil holde os til Klaveret.“

„Og skulde I ellers ønske musikalsk Underhold-ning,“ fortsatte Lady Ingleby, „saa vil jeg anbefale at gaa ned i Byen og høre vor Sangforening synge. Indtægten anvendes til Afbetaling af Ørgelet.“

„Jeg vilde hellere betale det hele selv,“ sagde Jane interesseret.

„Nej, det er jeg ikke enig med Dem i,“ sagde Garth, der saa Skuffelsen male sig i Lady Inglebys Ansigt.

„Det er godt, at Folk lærer selv at betale deres Ørd,“ Saa kommer de ogsaa til at slaae deres Ørd mere. Og at den fjerntliggende Sang er udmærket, det er jeg ikke i Tvivl om, hvis det da er Lady Inglebys i høj Grad musikalske Folk, der synger. Lavinia har for Me-glen givet mig Programmet og nyttet de vigtigste Sang-ene, de skal synges, det vil blive i høj Grad dramatisk. Frøken Champion, De skal virkelig med hen at høre det.“

„Skal jeg,“ sagde Jane, der var til Mode som hin Aften, da hun fik Øjst til at sige til ham. „Forlang af mig, hvad De vil, og jeg skal gøre det.“

„Og det er noget for Pauline,“ udbrød Fru Par-ker Wangs. „Hun har saadan et Sværmeri for Lands-bymusik.“

„Na, Snaf, Tante,“ sagde Frøken Lister, som hav-de ladet sig dumpe ned i en Vægstol ved Siden af My-ra. „Jeg er ganske enig med Frøken Champion. Jeg bryder mig ikke om Sang, uden at det er for et Mas-seskræfter, der synger.“

Jane vendte sig om og saa paa hende med et hjer-teligt Smil.

„Men vi kommer vist alligevel til at gaa med,“ sagde Jane, „og vil sikkert begge blive bejret. Dal vil nok følge os derhen. Det skal glæde mig at se ham nyde sin Sejr.“

„Siden vi taler om Musik,“ sagde Pauline Li-ster, „saa skal jeg fortælle en lille Oplevelse fra vor Høje herover. En Dag blev der om Bord arrangeret en Koncert. Da vi kom op efter Middagen, var vi løbet ind i en tæt Taage, og Taagehornet begyndte at brø-le, saa vi ikke kunde høre vore egne Stemmer. Men Pro-grammet var uddelt, og det var vor sidste Aften om Bord, da vi nærmede os England, saa Koncerten i ful-dt afholdes. Det blev en herlig Koncert. Høert Øjeblik faldt Taagehornet ind med sit „Buh!“ En Mand med en dejlig Bas sang en Sang, hvori der forekom følgen-de Vers: „Jeg lover i dybeste Nø“ — „Buh!“ brø-lede Taagehornet. En Tenor sang om „Freden i den stille Nat“ — „Buh!“ Men det mest komiske var, da en ung Pige spillede en Polonaise af Chopin — fuld af Røb og Driller. Hun havde sin spillet et Par Taster, da Taagehornet atter faldt ind med sit „Buh!“ og læn-gere end sædvanlig. Vi saa hendes Fingre springe hen over Tangenterne, men hørte ikke en eneste Tone. Saa-lestes blev det ved. Men hun spillede væk, ufortrøden det hele Stykke igennem. Selvsjælgelig flappede Folk, de var glade, da hun var færdig. Og Taagehornet brø-lede med. — Det var en Koncert, som jeg aldrig har hørt Mæge til.“

Jane havde betragtet hende hele Tiden, medens hun fortalte, og med Glæde bemærkede det Liv og Lume, hun ejede, og den Indesluthed, hun lagde for Dagen i alle sine Bevægelser. Og hun kunde ikke tænke sig an-det, end at Garth maatte føle sig i høj Grad indtaget i hende. Hun søgte at fange hans Øjne, men han saa og stirrede ned i Græsset, som om hans Tanker var anden Steds.

Bludfælg løftede han Hovedet.

„Ja, det maa have været frygtelig komisk,“ sagde han, „og saa levende De skildrede det. Man syntes næ-sten, at kunne høre Taagehornet brøle.“

Selskabet rejste sig, og Garth og Frøken Lister stod ved Siden af hinanden. Jane betragtede dem et Øjeblik. — Det var et herligt Par, syntes hun — beg-gene hver for sig fuldstændig smukke. Hendes Beundring for Pauline Lister voksede for hver Gang, hun saa hen-de. Og medens hun betragtede dem, som de stod der sammen, blev hun endnu mere overbevist om, at de var et Par, som havde givet Garth, var rigtige, og hun ha-be, han vilde følge dem.

Senere, da Jane og Garth spadserede sammen ind, sagde Jane utålmodigt:

„Dal, maa jeg spørge Dem om noget — er det afgjort?“

„De maa spørge mig om, hvad De vil,“ svarede Dal, „men De maa tale tydeligt — hvad er afgjort?“

„Jeg mener — er det i Orden med Dem og Frø-ken Lister?“

„Nej, hvorledes kom De paa den Tanke?“

„De sagde jo paa Overdøns i Tirsdags, at det var Deres Alvor.“

„Ja, det, jeg har besluttet, var ogsaa Alvor. Og det vilde jeg gerne tale med Dem om, Frøken Cham-pion. Efter Bordet i Aften, naar Underholdningen er i Gang, vil De da komme ud paa Terrassen, hvor vi kan tale sammen uforstyrret? Der er saa dejligt derude, naar Maanen lyser over Søen. Jeg sad der i Aften en Times Tid — nej, De tager fejl — jeg sad der alene, og da fik jeg den Tanke, at jeg helst vilde tale med Dem der.“

„Ja, jeg skal gerne komme,“ svarede Jane. „Og De maa tale med mig om, hvad De ønsker, og jeg skal hjælpe Dem, raade Dem, saa godt jeg kan.“

„Taf,“ sagde Garth, „i den Sag er der ingen, der kan hjælpe mig og raade mig som De.“

Jane sad ved Vinduet og frydede sig over Solned-gangen og den herlige Udsigt, glad ved at kunne til-bringe en halv Times Tid alene, før hun ringede paa Vigen. Neden for Vinduet saa Terrassen. Den var be-lagt med Græs og havde et bredt, solidt Brystværn ud imod den smukke, gamle Have med sine Buskumshæk-fer, sine blomsterbede, Spadserengange og Sten-Hon-tenere. Vagted strakte en Græsplæne sig ned mod Søen, der saa og skinnede som et Sølspejl i det dæmpede Aftenlys. Det var ganske stille, ikke et Blad rørte sig. Jane sad med en Bog foran sig, men hun saa ikke i den. Hendes Blik gled ud over Søen, ud mod de fjerne Skove bagved. — Saa løftede hun Hovedet og saa op mod den perlegraa Himmel, hvor Stjernerne taarnede sig op, gyldentørbe i Aftenfærret. Og en Høje af Fred og Glæde færdede sig over hende.

I det samme hørte hun lette Trin paa Terrassen, og hun bøjede sig ud for at se, hvem det var.

Det var Garth.

Han spadserede et Par Gange frem og tilbage og satte sig saa i en Stol under hendes Vindue. Bludfælg begyndte hen at nynne, men efterhaanden gik det over til Sang — stille og sagte, men hun kunde dog høre hvert Ord.

Jeg ved, hendes Sjæl er stor og rig, jeg saa det i Øjet det dybe —

Jane vilde ikke lure, derfor brød hun et Blad af Magnolietræet, hvis Grene naaede helt hen til hendes Vindue, og lod det falde ned paa hans Hoved. Han saa op.

„Hallo, er De der?“

„Ja, jeg er her,“ sagde hun smilende, „men De synger Deres Serenade ved det forkerte Vindue.“

„Hvor kan De nu vide det?“ sagde Garth i en halv argelig Tone.

„Hvor jeg kan vide det! De maa jo høre, hvor megen Omhu jeg har for Dem. Gamle Margery er her jo ikke, saa jeg maa træde i hendes Sted.“

Garth sprang op og saa paa hende halvt spøgelsdt, halvt trodsigt.

„Nu flatter jeg op i Magnolietræet, der kan jeg bedre tale med Dem. Jeg har noget at sige, som ikke hele Huset skal høre.“

„Na Snaf, hvor kan det falde Dem ind. Nu skal De gaa, ellers kommer vi forsent til Bordet.“

„Ja vel,“ sagde Garth. „Men huff saa at komme i Aften — og De skal vide, Samtalen bliver lang.“

„Jeg skal nok komme, vær vis paa det. De kan ikke glæde Dem mere til at fortælle mig alt, end jeg glæder mig til at høre paa Dem. — Hvor disse Mag-nolietræer dog dufter. Vil De have en i Knaphuset? Varsø!“

Han fandte hende et taknemligt Smil og gik ind.

„Hvorfor har jeg egentlig faaet en Øjst til at drille ham,“ mumlede Jane, da hun gik bort fra Vin-duet. „Denne Gang er det mig, som har været flem, o-ham, der var den rolige og fattede. Myra har Ret. — Jeg tager virkelig Sagen alvorlig. Og hun har Ret. — Jeg haaber ogsaa, hun gør det. — Kom ind, Sara. Naa, det er ogsaa paa Tide, der er kun ti Minutter igen. — Jeg tager den Dragt paa, jeg havde paa ved Koncerten paa Overdøns. — Hvor er der dejligt i Aften, Sara. Kom et Øjeblik og se Solnedgangen over Søen. Hvor er jeg glad ved, at vi er her.“

X.
Beslutningen.

Det blev en lang Diner.

Da man havde rejst sig fra Bordet, og Garth og Jane gik ud paa Terrassen, slog Klaffen nede i Lands-byen ti. Garth greb et Tappe, der saa paa en Stol. De gik tavse ved Siden af hinanden hen til det brede Brystværn med den herlige Udsigt. I Maanens blege Solstråler kunde de lige skimte de friske Buskumshæk-fer og blomsterbedene og Søen bag ved.

Endelig var de alene — første Gang siden hin Aften paa Overdøns.

Garth brødte Tappet ud paa Brystværnet, og Jane satte sig. Han stod ved Siden af hende med den ene Fod paa en Kant af Murværket og Armene over Kors paa Brystet.

Jane sad med Hagen lænet op til en gammeldags Sten-løve, der holdt Bagt paa Muren. Ved Siden af hende stod en Bænk med røde Geranier. Hun vendte sig om og saa ned over Søen og mente, at Garth saa i samme Retning.

Men Garth saa paa Jane.

Hun bar den samme bløde, sorte Dragt som un-der Koncerten paa Overdøns, med et Par røde Høler stiftet ind i Knipplingerne paa Brystet. Men Perle-kransen havde hun ikke paa.

Over hele hendes Skikkelse var udbredt en rolig Bærdighed og Fornøielse, som betog Garth. Hans store stærklighed lyse ud af Øjet, hvormed han stod

og betragtede hende. — Hvorfor skulde det mere. Han havde jo intet at skjule for den Kvinde, han elskede.

Jane vendte sig om, forundret over, at han ikke begyndte at tale om Pauline Lister.

„Dal!“ raabte hun, idet hun mødte hans brandende Blik, „hvad er der paa Tærde?“

Hun var halvt springet ned fra Muren, men han tvang hende blidt tilbage.

„Hør mig, Frøken Champion! Jeg maa fortælle Dem alt. O, Jane! Hvor jeg trænger til Dem — ikke til Deres Raad og Hjælp alene, men til Dem — De m — Dem selv. Hvor jeg har længtes efter Dem. Disse tre Dage har været en eneste lang Ensidighedens Pine, fordi De ikke var der. Men nu har jeg be-gyndt at leve igen, nu da De er kommet. Maa jeg sige Dem, Jane, hvor meget De er for mig, hvor meget De er blevet for mig siden hin Aften, da De sang. Jeg kan ikke sige det. — Jeg har aldrig oplevet noget saa stort i mit Liv — det har alt sammen kun været mere eller mindre betydningsløst — noget paa Overfladen. Men denne Længsel efter Dem, denne Trang til at se Dem — den er saa vældig. Den overstyger alt andet — alt det, som var, og alt det, som vil komme. — O, Jane, jeg har beundret saa mange kvinder, har et Øje-blæk været betaget af dem, har malet dem og glemt dem igen. Men jeg har aldrig i et Øjeblik nogen Kvinde set. Jeg har aldrig vidst, hvad en virkelig kvinde vil sige for en Mand, indtil jeg hørte Dem synge „Rosenfran-sen“. O, Jane, jeg har siden lært at tælle mine Per-ler — alle velsignede Timer i Fortiden, Timer, som var glemt og atter ihukommet, og endelig tilføjede for-staaet. „Hvor Time en Perle, hvor Perle en Øn“ — ja, en brandende Øn om, at Fortiden og Nutiden maa søjes sammen til en „Rosenfransk“, hvis Perler vi i Sælleskab kan tælle. O, Jane — Jane — skal jeg da aldrig kunne gøre Dem begribelig, hvor meget — hvor højt — o, Jane!“

Han lagde sig paa Sten og presede sit Ansigt ind mod Knipplingerne paa hendes Bryst.

Saa var det, som hans Sjæls Bølger med et lagde sig til Hvile. Alt hvad der i den sidste Tid havde brust i ham med stormende Vælde, syntes begravet i en stor, vidundelig Stilhed.

Jane lagde ubevægelig og kunde ingen Ting sige. Djsaa Bruset i hendes Sjæl, den Storm af Tænk-ler, der havde jaget igennem hende i den sidste Tid, gled med ind i den store Stilhed. Det var saa vid-underligt at have ham hos sig saadan.

Med et var det blevet hende klart, at det, hun havde faaet saa usigeligt under sit Ophold i London, ikke var Misfikkelse, men ham — ham selv. Saa lagde hun sin Arm om hans Hoved, og det var, som gled hun bort — ind i en Verden af Lykke, hvor der kun var to — hun og ham alene.

I det samme løftede han Hovedet, og som han forstod, hvad hun tænkte, hviskede han, idet han saa op paa hende:

„De og jeg alene — min egen — min egen!“

Men dette straalende Blik var hende næsten pin-ligt. Det var, som sølte hun, at hendes Grinbed maatte træde endnu grellere frem i Øjet fra disse klare, flin-nende Øjne. Og under Triflet af denne Høje lagde hun usikkert Haanden paa hans Hoved og mang-det ned i Stødet.

Saaledes forløb et halvt Minut. Saa fjernede han hendes Haand, saa hende ind i Øjet og udbrød ly-felig:

„Min Hjerte!“

Ved dette Udbrud for alt Blodet op i Janes Kin-der, og det var, som hendes Hjerte holdt op med at slaa. Hun sprang ned fra Brystværnet og blev staa-ende med Blifft vendt ud imod Søen, i hvis Røde Maanen spejlede sig.

Garth stod ved Siden af hende, ubevægelig og tav. Han var ubevægelig lyffelig, thi han søgte, at hun havde fejret. Og i Bevidstheden herom stod han og ventede paa hendes Svar.

Lidt kom det.

Deres Mening, Dal, at De vil bede mig om at blive det — for Dem?“

„Ja, min — Jane,“ svarede han bestemt og dog med en let Skælven i Stemmen.

Jane vendte sig om imod ham. Aldrig havde hun set noget saa straalende som hans Ansigt i det Øjeblik. Men hans brandende Øjne kunde hun næppe ikke ud-holde. Det var, som bodede de sig ind i hende som en Klinge. Hun kunde næsten føle sig til at lægge sine Hænder over dem eller at bede ham om at se et andet Sted hen. Hun lænede sig op imod Brystværnet og forsøgte at fæse saa roligt, hun kunde.

„Dal, De har overrumplet mig. Det har ikke und-gaaet min Opmærksomhed, at jeg siden hin Aften paa Overdøns har været mere for Dem, og at De har været mere opmærksom imod mig end før. Jeg har ogsaa følt, at vor Samtale paa Plænen den Dag og vor fælles Interesse for Musik har bevirket, at vi er kom-met til at forstå hinanden bedre, og at vort Ven-skab er blevet mere inderligt. Og jeg vil ærlig tilstå for Dem, at dette Ven-skab har været mig mere værdifuldt end noget andet. Men mere har jeg ikke set i vort For-hold. Da De bad mig om en Samtale herude, faldt det mig ikke et eneste Øjeblik ind, at De vilde tale om andet end Deres Forhold til Pauline Lister. Alle har troet, at det var denne yndige, unge Pige, der havde erobret Deres Hjerte. — Og, Dal — tro mig — det tænkte jeg virkelig ogsaa.“

„Saa ved De da nu, at De har taget fejl,“ sagde Garth rolig, men med en Understrøm af Glæde.

„Ja, Dal, det ved jeg, men — det er saa nyt for mig — saa uventet. Og jeg kan ikke sige Dem i Aften. De maa lade mig vente til i Morgen.“

„Men, min fære Jane,“ sagde Garth inderligt og traadte nærmere hen til hende. „Behøver De virkelig at sige? Var De ikke allerede svaret. Har jeg taget fejl, naar jeg søgte det saaledes før, da Deres Haand saa paa mit Hoved?“

(Fortætt.)